

Amit a hitel egybekötött, ember szét ne válassza...

Esketőként az egyik legfontosabb kérdésem a párjaimhoz: és mi volt az a pillanat, amikor azt érezted: őt akarom egy életre, jöhet az esküvő! Romantikus énem ilyenkor epedve várja az érzelmes, akár giccses-nyálás, vagy éppen vicces történeteket, ám idén többször futottam bele meglehetősen racionális válaszokba, amit a Babaváró hitel, vagy a CSOK indukált. *„Amikor megtaláltuk a telket, gondoltuk, könnyebb lesz építkeznünk, ha összeházasodunk és hitelt veszünk fel.” „Elképzelhetetlennek látszott, hogy ki tudnánk gazdálkodni egy lagzit, de a Babaváróból még Maldív nászútra is futja.”*

Házasság kft.

Én bírom az őszinteséget, mégis kicsit szomorú voltam belül. Említett romantikus énem ugyanis olyan feleteknek örül, mint: *‘nem tudok nélküle élni’, ‘ő a vérem, a levegőm’*. Hozzáteszem, pusztán az, hogy a jegyesek megfontolt gazdasági lépésként (is) kezelik a házasságot, korántsem baj. Szinte nincs olyan pár, aki ki ne számolná, vajon a menyasszonytáncból, nászajándékokból visszajön-e az a pár millió, amit az esküvőre költöttek. Erre megnyugtató választ tudok adni: rendszerint sikerül null szaldósra kihozni, az már ritkább, hogy nyereséges az esküvő projekt. De láttam már olyat is, ahol alapítványoknak, vagy afrikai kórházra gyűjtöttek az ifjú házások, mert megtehették – és milyen jó, hogy meg is tették. Tehát, ha egy esküvő kiadás/bevétel vonzatát görcső alá veszik a házasulandók, az teljesen rendben van.

Ha a ‘mit nyerünk vele’ pusztán az egyik szempont, nem pedig az origó – ahogy nagyanyáink idejében volt. Akkor ugyanis elsősorban gazdasági társulásként tekintettek a házasságra – *suba a subához, guba a gubához* alapon; vagy például, hogy a háborúban özvegyen maradt asszonyok ne legyenek támasz nélkül. Vagyis tulajdonképpen kimondhatjuk: régebben a szerelmi házasság volt a ritkább. És akkor még nem is beszéltünk a vallási és kulturális különbségekről – amelyek a világ bizonyos pontjain ma is komoly ráhatással bírnak. De örömdetesen jött egy olyan korszak, amikortól pedig szinte elképzelhetetlen volt, hogy ne az érzelmek domináljanak (most az egykori és jelenkori ‘aranyásókat’ nem vesszük ide). Viszont, idén először, zavarban érzem magam attól, hányan várják életük pénzügyi értelemben vett jobbra fordulását a házasságtól, de még inkább a gyerekvállalástól. Megijedtem, visszatérünk a gazdasági társulásokhoz, csak más alapokra helyezve?!

Álomkép kontra ráció

Pedig mindkettő meglehetősen érzékeny döntés. Hiszen, ha a frigy nem is, de a gyerek biztosan egy életre szóló vállalás, rengeteg örömmel, de ugyanakkor lemondással, áldozattal is járó elkötelezettség. Sokan hajlamosak nem számolni utóbbiakkal, csak a rózsaszín (babakék) lufikat látják, az édesen gügyögő csecsemőt. Jó hír: a gyerekek ezt is tudják. Rossz hír: sok mást is tudnak. Nem a hisztikre gondolok, vagy a kamasz évek örületeire, hanem olyan dolgokra, mint pl., hogy érkezöttükkel a spontaneitás úgy tíz-tizenöt évre kivész az életünkből. Mert gyermektelen állapotunkban gondolunk egyet, hogy ennénk egy fagyit. Ok, már indulunk is. Ám, ha van, mondjuk egy év körüli bébink, a következő lehetőségek közül választhatunk: fagyizunk, de visszük őt is, és elviseljük, hogy végig ordítja az egésztest, mert ő nem kap. Fagyizunk majd, csak előbb megvárjuk, míg befut apuka, nagy, bébiszitter, aki vigyáz a csemetére addig. És általában: inkább nem is fagyizunk... Igen egy gyerkőc kereteket (is) jelent. Mindent meg kell szervezni, előre kell gondolkodni. Ez – egyébként is meglehetősen egocentrikus világunkban – rendszerint fel nem mért kockázat, ami rengeteg konfliktust hoz. Miközben egy baba érkezése alaptól is felforgatja az érzelmi életünket, a szülők ritmusát, egymáshoz való viszonyukat – jó és rossz értelemben egyaránt.

Veszélyes katalizátorok

A babaváró és a CSOK hitelekkel ott az a rengeteg millió forint, amit sokan úgy látnak, mint egy lottó ötöst. Pedig a gyerek nem csak egy óriási érzelmi vállalás, de hatalmas anyagi vállalás is. Szinte felmérhetetlen milyen pénzügyi vetülete van, kezdve onnan, hogy meg kell venni mindent, amire szükség lehet; folytatva azzal, hogy valamelyik szülő keresete jelentősen csökken, vagy teljesen kiesik;

és beláthatatlan, meddig és mit szeretne tanulni az utódunk (gondoljunk csak az orvosi egyetem milliós tétéleire).

Dilemmák

No és itt vannak még az egyéb olyan tényezők, amelyek árnyakat vetítenek a házasság, a család idilli képére. Olyanokra gondolok, mint a klíma-szorongás. Hogy lesz-e egyáltalán Földünk, mire felnőnek a gyerekeink? Lesz-e ételük? Vizük?

Hogy van-e bármilyen stabilitás az életünkben, gazdasági, politikai értelemben, ami ad egy olyan alapot, biztonságot, amire tervezni lehet?

Van-e még sárig tartó szerelem? Érdemes-e kimondani: holtomiglan-holtodiglan, ha figyelembe vesszük a 70 százalékos válási statisztikákat?

Mint a filmekben

Mit mondhat összegzésként egy elvált, gyerekét egyedül nevelő, a szerelemben szerelmes eskető? Katona Klári egykori slágere jut eszembe, amikor arra jutok: hát nem véletlen, hogy ezerszer megnézzük a Szerelmünk lapjait, Az igazából szerelmet, a Távol Afrikától, a Csillag Születiket. És nem csak a nők, nem ám! Mert ezt akarjuk érezni, átélni mindnyájan. Ezt a mindent elsöprő szerelmet. Ha megfontolt döntést akar hozni egy pár házasságról, gyerekről, talán érdemes végigmenni a fenti szempontokon, meglehet, olyan oldalát, véleményét is meglátjuk a partnerünknek, amelyekről eddig sejtésük sem volt. Hiszen egyszerre vágyjuk és féljük ezeket a lépéseket.

Idealista lelkem viszont töretlenül hisz abban a rózsaszín ködben, amikor semmi más nem számít, csak hogy szerelmünknek kimondhassuk az igent – nem a CSOK-ért, hanem az első házastársi csókért -; és a gyerekünk ennek az állapotnak vágyott gyümölcse lesz, nem pedig egyfajta 'pénz vissza nem fizetési garancia'.